Žaloba na náhradu škody po rozumu cís. naříz. ze dne 9. června 1915 č. 156 ř. z. jest přípustna i bez předchozího rozsudku trestního.)*

Nejvyšší soud učinil ve sporu c. k. eráru jako žalobce proti Aloisu B., žalovanému, zast. správcem jmění jeho A. F. pro 80.000 K na revisní rekurs fin. prokuratury v Inšpruku proti usnesení tamního vrch. zem. soudu jako soudu rekursního, jímž usnesení tamního zem. soudu ze dne 2. března 1917 č. $\frac{G\ I\ 47/17}{2}$ a celé předchozí řízení jako zmatečné bylo zrušeno a žaloba pro dočasnou nepřípustnost pořadu právního odmítnuta, toto usnesení:

Revisnímu rekursu se vyhovuje, usnesení v odpor vzaté se zrušuje a soud rekursní se poukazuje, aby o rekursu fin. prokuratury proti usnesení stolice prvé rozhodl a při tom na útraty rekursu revisního vzal zřetel.

Důvody:

I kdyby bylo pravda, že stát může uplatňovati nárok na náhradu škody z §. 1. cís. nař. ze dne 9. června 1915 č. 156. ř. z. pořadem práva soukromého teprve po provedeném řízení trestním proti obviněnému, neznačilo by to přece dočasnou nepřípustnost pořadu právního, nýbrž mohlo by odůvodniti jen dočasné zamítnutí žaloby předčasně podané. Neboť dle §u 1. j. n. nevykonávají řádné soudy soudnictví v občanských právních věcech jen pokud věci tyto jsou přikázány zvláštními zákony jiným úřadům neb orgánům. Takových zvláštních zákonů pro případ, o nějž jde, není. Ani cís. naříz. ze dne 9. června 1915 č. 156. ř. z. nikde nestanoví co do přípustnosti pořadu právního něco od všeob. pravidla odchylného.

Soud rekursní míní, že může vyčísti takové zvláštní ustanovení z §§. 1., 7., 10., 11., 12. a 14. cit. cís. naříz. Avšak § 1. stanoví jen závazek k náhradě, neříkaje vůbec ničeho o způsobu, jak jej uplatniti, a §§ 7., 11., 12. a 14. jednají v podstatě jen o zabavení (kteréž ovšem s řízením trestním těsně spřeženo), o uplatnění nároku náhradního však jen v několika směrech se zabavením souvisících, tedy ne tak, aby toho k rozřešení otázky zde nadhozené mohlo býti užito. Neboť právní bytí nároku náhradního na nařízení zabavení nezávisí, jak již plyne také z toho, že toto dle §. 2. jen nařízeno býti m ů ž e, avšak n e m u s í.

Kdyby mínění soudu rekursního bylo správné, nebyl by v odporu s §. 1. j. n. vůbec žádný úřad povolán rozhodovati o nároku vzneseném na základě §. 1. cit. cís. naříz., když a pokud trestní

---

*) Srv. i judikát č. 250 ze dne 5. června 1917, č. praes. 369/17: „Náhradu škody a dostiučinění příslušící státu dle § 1. cís. nař. ze dne 9. června 1915, č. 156 ř. z. možno zažalovati a přiřknouti před civ. soudem, i když tu není rozsudku trestního pro nějaký čin trestný tam uvedený.“

soud vojenský proti obviněnému zakračuje, ježto trestní řády vojenské neznají řízení připojovacího.

Nesprávně míní také soud rekursní, že jen soud trestní může rozhodnouti o zločinné povaze jednání obviněného, které je základem nároku náhradního. Ovšem je soud občanský, je-li tu odsuzující rozsudek soudu trestního, obsahem jeho dle §. 268. c. s. ř. vázán, ve všech jiných případech však beze všeho oprávněn samostatně rozsuzovati otázku předběžnou, je-li tu čin trestný — zejména tedy pak, nebylo-li řízení trestní vůbec či ještě ne zahájeno, neb došlo-li k osvobození. Dle §. 191. c. s. ř. spor civilní může, však nemusí býti až do vyřízení trestního řízení přerušen.

Soud rekursní tedy řízení dosavadní neprávem prohlásil zmatečným a neprávem opomenul rekurs mu předložený vyříditi. Výhrada co do útrat odpovídá předpisu §. 52. c. s. ř.

(Rozhod. nejv. soudu ze dne 19. června 1917, č. $\frac{\text{R VII 11/17}}{1}$.) Dr. Peka.

Správce jmění osoby žalované na náhradu škody po rozumu cís. naříz. ze dne 9. června 1915, č. 156 ř. z. není legitimován ji ve sporu tom zastupovati. Zvláštní kurator.

Nejvyšší soud ve sporu c. k. eráru zast. fin. prokuraturou v Inšpruku proti G. M., vdově po kupci v Tridentu, zastoup. správcem jmění G. C., o 80.000 K na revisní rekurs fin. prokuratury proti usnesení vrch. zem. soudu v Inšpruku jako soudu rekursního, jímž rozsudek tamního zem. soudu ze dne 30. ledna 1917 č. $\frac{\text{I 33}^{1}/16}{3}$ a řízení předchozí jako zmatečné byly zrušeny a žaloba odmítnuta, učinil toto usnesení:

Vyhovuje z části revisnímu rekursu zrušuje se usnesení v odpor vzaté co do výroku o odmítnutí žaloby a útratách řízení odvolacího, jinak však zůstavuje se nedotčeným a poukazuje se soud první stolice, aby zavedl řízení po rozumu §§. 6., 7. c. s. ř.

Výrok o útratách řízení opravného ponechán rozhodnutí konečnému.

Důvody:

Úvahy, jež soud odvolací přiměly, aby pořad práva prohlásil nepřípustným, mohly by odůvodniti, kdyby byly správny, jen (dočasné) zamítnutí prosby žalobní; pro otázku, je-li pořad práva přípustným čili nic, nemají významu.

Nároky na náhradu škody patří jistě k občanským právním věcem; soudnictví v právních věcech občanských náleží dle §. 1. j. n., pokud tu není předpisů výjimečných, na řádné soudy. Předpisů